

Predikan/meditation

Skärtorsdagen 2019-04-18, klockan 18, Den Gode Herdens Kyrka, Filborna församling

Det händer mig nästan varje dag att min blick söker sig till andra människors händer. Hur deras fingrar rör sig, om fingrarna är långa eller korta, om handen är bred, plan, hur naglarna ser ut – raka eller konvexa. Om fingrarna är prydda med ringar – om där finns tatueringar, eller skador från arbete, eller hobby.

Livsspår.

Jag tycker väldigt mycket om att ta människor i hand – tycker om den där beröringen som innebär att två människor sträcker sig mot varandra – tycker bättre om det än kramandet, där vi inte ser varandras ansikten. En äldre dam, följande Genarps äldsta människa, jag aldrig kommer att glömma, hälsade mig i över två årtionden söndag efter söndag genom att sträcka fram sin hand, och sedan greppa tag i min, och föra våra händer mot sin kropp, ömt, värdigt, varmt. Och så höll hon oss där i några sekunder. *Tröst och diakonal livsvisdom.*

Men – varför är jag då så fascinerad av händer – jo i dem läser jag in min egen historia, min barndom, ungdom och mitt vuxenliv – händer som lyft mig, klappat mig, hjälpt mig, klätt mig, och som jag sett arbeta i köket, vid skrivbord och i trädgård, mina älskades som kämpat, klappat i glädje och förtjusning, torkat sina tårar, och mina egna som skrapat is, som lyft barn, väskor, möbler och öppnat dörrar åt andra och mig själv. *Och vidrört en kind med evangelium.*

Djupast sett är varje minne av arbetande och smekande hand för mig ett tecken på den kärlek som Gud ger människor genom människor – men ändå så finns det en sorg som påminner sig. För ibland, i min vardag, ser jag händer som exakt liknar mina föräldrars, då när de var vid liv. Saknaden gör sig påmind som ett hugg – ja ni som förstår, förstår precis vad jag menar. I sorgen finns också alltid en tacksamhet – även om det inte är inne att tala om sådant.

Ikväll står kroppsligheten i centrum. Profeten Jeremia hade 750 år före Jesu födelse sagt det klart och rent: Det räcker inte att Gud och människa är med varandra, vare sig som ett parallellgående eller ett hierarkiskt. Därför kommer Gud behöva flytta in i människans hjärta, och bli ett med människans egen puls

– då behövs ingen information om Gud – för då är Gud och människa ett, i kommunikation.

Översättningen i Jeremias text från hebreiska till svenska är litet missvisande – för det är ingen lagsamling eller lagbok som flyttar in våra hjärtan, utan en kärleksfull livsattityd, ett rättesnöre som stödjer och hjälper oss, en tröstare, helig Ande.

Kroppsligheten tar ett steg närmare oss, när Jesus Kristus tvättar vännernas händer, talar om sig själv som bröd och vin för våra liv, och sedan sveper in oss i sin mantel.

Din och min kropp, våra öden, sveps in i Kristi mantel, vi som blivit renade utan att behöva förödmjuka oss, vi lyfts upp, sveps in, i Kristi klädnad som delas, som är Guds, oändliga universas Skapares kärleksmantel. Och all underbar musik föds av detta underverk!

Och vi är där redan, med Helig ande som tröst – och med världens överlevnad som uppgift, och det börjar här i våra stadsdelar, ibland med ett tjänande pilgrimssteg.

Och det första steget tog Gud när kronan lyftes av från del av Gud som blev människa, och valde oss, från vår födelsestund är därför våra liv i Guds hand – även om vi kommer att fortsätta ropa ut förtvivlan och saknad, över det som inte blev, det som inte längre är, och det framtida som oroar oss.

Men sista ordet är ändå: *Ni är saliga!*

Jeremia 31: 31-34

Johannes 13: 1-17

Psalmer: 73, 38 B, 74, 451

Psaltaren 22